

Sygn. akt: II AKa 151/02

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2002r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Grażyna Chart
Sędziowie	SA Elżbieta Mieszczkańska SO del. Marek Charuza (spr.)
Protokolant	Sylwia Radzikowska

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Janusza Konstantego

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2002

sprawy wnioskodawcy S. S.

- o odszkodowanie

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 09 listopada 2000r. sygn. akt XVI1 Ko 175/00

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu – adw. A. D. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 100 (sto) złotych tytułem wynagrodzenia za sporządzenie apelacji.

Sygn. akt II AKa 151/02

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. S. w dniu 30 sierpnia 1999 r. wystąpił z wnioskiem o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w kwocie 10 000 złotych, z tytułu niesłusznego pozbawienia go wolności w okresie od dnia 4 sierpnia do dnia 13 listopada 1954 r.

Uzasadniając swe żądanie wnioskodawca wskazał, iż w podanym okresie znajdował się w Obozie Pracy Więźniów w R., gdzie umieszczony został przez Sąd Wojewódzki w Katowicach. Ciężkie warunki w jakich przebywał, połączone z trudną pracą na kopalni sprawiły, że pogorszył się stan jego zdrowia.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 9 listopada 2000r. w sprawie sygn. akt XVI 1 Ko 175/00 oddalił powyższy wniosek i obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie, przyjmując za podstawę swego orzeczenia przepisy art. 8 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34 poz. 149 z późn. zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając, że orzeczenie jest niesprawiedliwe i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie żądanego przez wnioskodawcę odszkodowania. W motywach apelacji wskazano, że zdaniem wnioskodawcy wyrok jest niesprawiedliwy, albowiem odbywając karę więzienia pracował on w kopalniach, co zrujnowało jego zdrowie.

Nadto podniesiono, że przyznany przez wnioskodawcę brak jego zaangażowania w sprawy polityczne nie może wykluczać możliwości przyznania mu odszkodowania, albowiem Sąd Ubezpieczeń zaliczył mu okres pobytu w Obozie Pracy Więźniów jako okres równorzędny z okresem zatrudnienia.

Rozpoznając złożoną apelację uznano, że nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Odnosząc się do przedstawionego w niej zarzutu należy stwierdzić, że trafny jest pogląd, jaki wyraził Sąd I instancji, co do braku podstawy do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy S. S. żądanego przezeń odszkodowania, za okres obejmujący odbycie kary pozbawienia wolności w Obozie Pracy Więźniów w R. od dnia 4 sierpnia 1954 r. do dnia 19 listopada 1954 r. (jak to wynika z informacji Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w K.z dnia 19 sierpnia 1999r. – k. 3), bądź też w okresie od dnia 8 czerwca 1954 r. do dnia 3 września 1954 r. (co z kolei wynika z treści zaświadczenia Archiwum Państwowego w K.z dnia 9 grudnia 1998 r. – k. 2).

Zgromadzone w sprawie dowody, w tym również zeznania wnioskodawcy jednoznacznie wskazują na to, że w okresie poprzedzającym pozbawienie wolności S. S. nie prowadził żadnej działalności politycznej, a tym bardziej takiej, o jakiej jest mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Nie została zatem spełniona przesłanka do występowania z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie, w trybie wynikającym z przepisu art. 8 ust. 1 powołanej ustawy, i w pełni należy podzielić odnoszące się do tej kwestii argumenty Sądu Okręgowego, wyczerpująco zaprezentowane w motywach zaskarżonego wyroku.

Równie właściwie ujęto kwestie, związane z czynem, którego dopuścił się wnioskodawca, jak i możliwością dochodzenia przezeń swych racji w drodze starań o unieważnienie wyroku z 1954r. Uzasadnienie orzeczenia Sądu I instancji i co do tych zagadnień jest wyczerpujące i wnikliwe, nie ma zatem potrzeby ponownego przedstawiania zawartych w nim argumentów.

Z kolei jako oczywiście chybiony oceniono pogląd apelacji, będący powtórzeniem stanowiska wnioskodawcy, iż zaliczenie S. S. przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach (wyrok z dnia 3 grudnia 2001 r. – k.127), okresu jego pozbawienia wolności jako okresu składkowego, winno przemawiać za zasądzeniem mu również żądanego przezeń odszkodowania.

Nabycie przez osobę skazaną uprawnień emerytalnych, na zasadach określonych w przepisie art. 127 k.k.w., nie może jednocześnie prowadzić do uzyskania przez taką osobę zadośćuczynienia i odszkodowania, z tytułu odbywania kary pozbawienia wolności.

Przesłanki jakie należy spełnić, aby móc otrzymać te ostatnie świadczenia, są wszakże w sposób wyczerpujący przedstawione w powołanej już wyżej ustawie z dnia 23 lutego 1991r. oraz w normach, zawartych w rozdziale 58 kodeksu postępowania karnego, stąd też do wystąpienia z roszczeniem o ich otrzymanie nie mają znaczenia uprawnienia, określone w art. 127 k.k.w.

Mając na uwadze powyższe, należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.

Kosztami postępowania odwoławczego, po myśli art. 13 cytowanej ustawy z dnia 23 lutego 1991 r., obciążono Skarb Państwa.